

Ngày "Lễ Cha", *Fetes Les peres, Father's day*

Bru Điện (Jules Michelet)

Hôm nay nhân ngày "Lễ Cha" tôi nghĩ nên viết bài này để tặng những vị đã làm cha và sắp được làm cha ! để tạ ơn sanh thành, dưỡng dục của cha và đề cập đến tình "Phụ Tử" mà phần đông các nhà văn, nhà thơ ít khi đề cập đến như tình "Mẫu Tử". Biết bao nhiêu bài đều ca tụng "Tình Mẫu Tử" nào tình mẹ bao la như biển Thái Bình, Bông hồng cài áo mẹ và biết bao nhiêu bài khác nữa v.v. và v.v.

Làm như vậy theo tôi nghĩ có hơi thiên vị, nên hôm nay tôi mạo muội viết bài này, nếu có gì thiếu sót mong các bạn bổ túc thêm cho, nghĩ gì viết nấy, thấy sao viết vậy với tất cả một tấm lòng !

Theo truyền thống Việt Nam người cha là rường cột của nước nhà, là cột trụ gia đình, nước ta lại là một nước có một nền kinh tế khó khăn, người chủ gia đình thường hay bôn ba ra ngoài tìm kiếm sinh kế, hơn nữa vì hoàn cảnh chiến tranh triền miên, lại phải làm nghĩa vụ công dân, tòng quân, dẹp giặc thường hay xa nhà, nên sự hiện diện của cha trong gia đình rất là

hạn chế.. đôi khi hai ba tháng mới được phép về thăm gia đình, năm, mười ngày phép ngắn ngủi rồi lại vội vã ra đi làm gì có thì giờ mà lo mà dạy dỗ con cái...gần gũi và tung tiu như mẹ!

Thê thảm hơn nữa, từ ngày nước ta thay đổi mới, trại cải tạo lại được thành hình, biết bao người cha lại phải đi "Học tập" hay là đi ở...?? người may mắn đi học tập một, hai năm, kẻ bất hạnh đi biệt năm, mười năm, gia đình đối với họ dần dần nhường bước lại cho cuộc sống vô cùng khó khăn, khốn tạt, sự sống chết như chỉ mảnh treo chuông, họ chỉ còn cố gắng tranh thủ để giữ được tánh mạng, hy vọng có ngày gặp lại được vợ con, nguồn hy vọng duy nhất mà họ cố nắm lấy để mà sống, để mà chờ đợi ngày đoàn tụ gia đình!

Tôi viết mấy câu này có vẻ đã lỗi thời vì ngày nay nam nữ bình quyền, nam hay nữ đều phải bôn ba ra ngoài tìm kiếm sinh kế? nhưng xin riêng tặng cho các ông ngoài tuổi lục tuần.

Những ngày lễ ông bà, cha mẹ và ngày lễ tình nhân có lẽ nếu tôi không làm ở các nước tây phương bắt nguồn vào ở thế kỷ hai mươi, thời xưa những ngày lễ như vậy cũng có nhưng phần đông chỉ ở những gia đình giàu có, quyền quý cao sang...và những người có tuổi mà thôi như "mùng ngày lục tuần, thất tuần, bát tuần" v.v.

Chiến tranh thế giới bùng nổ, Đệ Nhứt Thế Chiến rồi lại Đệ Nhị Thế Chiến, nền kinh tế thế giới gần như kiệt quệ, nạn thất nghiệp tràn lan, công ăn việc làm hiếm hoi, muốn cứu vãn tình thế quá ư là tồi tệ, các nhà thương mại đã nghĩ ra những sáng kiến rất thực tế, không kém phần quan trọng và đầy ý nghĩa, đề cao tình Phụ Tử và tình Mẫu Tử và từ đây hàng năm vào cuối xuân và đầu hè, hầu như mọi gia đình đều cử hành hai ngày lễ đó, "Lễ Mẹ" và "Lễ Cha". Thiên hạ thi đua nhau mua sắm, nào

quà tặng, nào tiệc tùng và đã tạo nên bao nhiêu công ăn, việc làm cho dân chúng, được mọi người hoan nghinh và ủng hộ... thế là ông bà cha mẹ cũng được an ủi phần nào!

Nghĩ cho cùng, công cha, nghĩa mẹ đều đồng nhau, chỉ có khác là cha thì thiếu sự âu yếm, tung tiu, nuông chiều khác hẳn với mẹ. Danh ngôn có câu "Con không cha như nhà không nóc", "Công cha như núi Thái Sơn", "Mẹ thương con một cách trù mến, Cha thương con một cách khôn ngoan", "Sống mà không làm cha, chết chưa trọn kiếp người", "Một người cha giá trị hơn trăm ông thầy giáo", "Con bú mẹ khi còn nhỏ và bú cha khi đã lớn".

Đối với con cái theo người phương đông, nhưt là đối với con trai, hình ảnh người cha như là một người nghiêm khắc, trầm lặng, kín đáo, nguyên tắc và kỷ luật hẳn hoi, khác hẳn với mẹ dịu hiền, trù mến lúc nào cũng giang hai tay ra để đón nhận con dù có lỗi lầm, mẹ vẫn tha thứ! Người mẹ lúc nào cũng vẫn là một hình ảnh dịu hiền, đáng yêu, đáng mến đối với con cái! Nhưng chúng ta cũng đừng quên, khi gặp khó khăn, trở ngại, cha vẫn là người đầu tiên khai đường, chỉ hướng cho ta để vượt qua khỏi mọi chướng ngại vật trên đời.

Cha là người hướng dẫn con cái đủ mọi điều, là một trường đời cho con học hỏi, cha là một người "Hướng Đạo" đáng kính, đáng thương, thường lo cho con âm thầm chứ không bộc lộ như mẹ vỗ về, vuốt ve, an ủi, ôm ấp vào lòng... nếu kể ra thì tình cha cũng bao la như biển Thái Bình, như núi Thái Sơn! Nhưng buồn thay ít được ai đề cập đến. Có bao giờ chúng ta thấy cha mình khóc hay than, nếu có thì khóc thầm trong im lặng, cái vui cũng thế, vui trong bình tĩnh, ít khi bộc lộ ra ngoài. Cuối cùng cha vẫn là một người thầy, một người bạn đáng tin, đáng quý, đáng kính, đáng yêu.

Riêng đối với cá nhân tôi, từ khi còn bé bỏng đến lúc lớn lên, cha tôi thương tôi, lo cho tôi đủ mọi điều, nhưng tôi vẫn cảm thấy như thiếu thiếu một cái gì...và lúc nào tôi cũng gần kề

bên mẹ, mở miệng ra là mẹ này, mẹ nọ, mẹ ơi, mẹ à! nũng nịu, nhõng nhẽo, làm eo, làm sách với mẹ tôi ngay. Nhưng khi đã trưởng thành, biết suy nghĩ, biết phân biệt thế nào là tình mẹ, nghĩa cha, nghĩ lại "Tình Phụ Tử" có khác gì hơn "Tình Mẫu Tử" chỉ có khác nhau một bên biết bộc lộ tình cảm thiết tha, tung tiu, trù mến, còn một bên âm thầm giữ kín nơi tim!

Cha tượng trưng cho công bằng, chính xác, cho pháp luật kỷ cương, cho sự đẹp đẽ ngày tháng anh hùng.

Mẹ tượng trưng cho công bằng, linh động và êm dịu trong những hoàn cảnh giảm nhẹ, co giãn mà trái tim cho phép.

Bưu Điện (Jules Michelet)